

«...Κι η κυρα-Βασίλω έκανε “οχ” κι η καρδιά της πέτριωσε σαν είδε να σφάζουν μπροστά στα πόδια της οι Τούρκοι τον άντρα της και τα παιδιά της...»

«...και δάκρυα δεν ήρθαν να δροσίσουν τα θερμασμένα βλέφαρά του, είχανε στερέψει στη λάδα του καημού...»

Τα γράφανε αυτά τ' αγαπημένα διδλία του Πέτρου! Δεν τα ξανάνοιξε από τότε που έγινε κατοχή. Θυμάται κάπου κάπου φράσεις σκόρπιες εδώ κι εκεί, μα δεν του έρχεται να πάει να διαβάσει για την Αλεξία και τη Θέκλα ή για τον Κωνσταντίνο και το φίλο του Μιχαήλ. Δεν τον ένοιαζε πια αν ο αυτοκράτορας Βασίλειος έμπαινε θριαμβευτής στην Πόλη ή αν οι νικητές τύφλωναν τους αιχμαλώτους και τους σεργιάνιζαν στις πλατείες. Τότε η φρίκη ήτανε μονάχα μέσα στις σελίδες του διδλίου, δεν τη ζούσε ο ίδιος. Κι όμως, σου έκοβε το αίμα. Τώρα δεν ένιωθε καμιά φρίκη που σε λίγο θα σεργιάνιζε με την πεθαμένη γιαγιά στα σοκάκια.

Βγήκανε στο δρόμο οι τρεις τους. Η γιαγιά, ο Σωτήρης κι ο Πέτρος. Η γιαγιά ήτανε πολύ κοντούλα, την περνούσανε κι οι δυο τους στο μπόι. Είναι κιόλας μισοσκότεινα κι οι περαστικοί αραιοί. Ο Πέτρος αναρωτιέται αν θα ένιωθε το ίδιο αν ήτανε ο δικός του ο παλπούς. Μόνο που το σκέφτηκε, ανατρίχιασε. Όχι, τον παλπού δε θα τον πετούσαν, κι ας χάνανε τη μερίδα του ψωμιού του. Από την αντίθετή τους κατεύθυνση ακούστηκε να ζυγώνει ένα ρυθμικό, διαστικό, τριπλό θρόντηγμα πάνω στις πλάκες του πεζοδρομίου: κλαπ κλαπ κλαπ. Ο Πέτρος τα χ'ασε.

– Οι μικρές ψαριές! του σφυρίζει ο Σωτήρης.
Στο μπισσοκάταδο δεν τις είδαν να 'ρχονται, όμως

όλη η γειτονιά το 'ξερε πως φορούσανε κι οι τρεις τους ολοκαίνουρια παπούτσια με ξύλινες σόλες που βροντούσανε κλαπ κλαπ πάνω στις πλάκες του πεζοδρόμιου. Της Νιούρας τα παπούτσια είχανε μάλιστα κάτω κόκκινα φιογκάκια. Ο Σωτήρης όχι μόνο δεν τα έχασε, μα, σαν έφτασαν πολύ κοντά τους άρχισε να τραγουδάει:

*Βρέχει, βρέχει και χιονίζει
κι η γιαγιά μου κοσκινίζει
να μου κάνει μια κουλούρα
να την πάω στον τσαγκάρη
να μου κάνει παπουτσάκια
με τα κόκκινα φιογκάκια...*

– Τραγούδα κι εσύ, πατάει μια τσιμπιά με το ελεύθερο χέρι του στον Πέτρο.

Σεγκοντάρει λολιόν κι εκείνος, με δεύτερη φωνή, όπως όταν τους έδαζε ο κύριος Λουκάτος στο μάθημα της Ωδικής, να τραγουδήσουνε ντούετο, γιατί ήτανε οι πιο καλλίφωνοι.

«...να μου κάνει παπουτσάκια..., να μου κάνει παπουτσάκια» – επαναλαμβάνουνε τη στροφή, λες κι είναι χαλασμένη πλάκα γραμμοφώνου. Τόσο που οι τρεις τσαρινές θυμώσανε και, σαν πέφτασαν πια ξυστά πλάι τους, γύρισαν το κεφάλι τους από την άλλη μεριά, για να δειξουν πως ούτε τους χαιρετάνε. Έχουν τώρα ξεμακρύνει, μα οι ξύλινες σόλες βροντούν ακόμα κλαπ κλαπ πάνω στις πλάκες...

– Είναι γερές οι σόλες, πριν τελειώσετε, να της δγάλετε τα παπούτσια, τους είχε πει η μαμά του Σωτήρη την ώρα που κατέβαιναν τη σκάλα με τη γιαγιά.